

foc i lloc

Ja no corren mals temps per a la lírica

O el sibil·lí costum actual d'embellir les paraules per disfressar la veritat

JOSEP ROIG

Sembla que els mals temps per a la lírica estan passant de llarg. Ara fa poc més d'un any, en el marc d'una conferència sobre llengua i comunicació, la reportera Rosa Maria Calaf alertava sobre la tendència actual d'embellir les paraules per disfressar la veritat, assenyalant un ús cada cop més generalitzat de recursos com ara l'eufemisme per eludir la qüestió –a voltes incòmoda– d'anomenar les coses pel seu nom. En aquest sentit, Calaf denunciava l'ús freqüent d'expressions com ara “danys col·laterals” per anomenar les “víctimes civils”, “ajustament econòmic” per referir-se a les “retallades” o “rescat financer” per parlar d’“intervenció”.

Segons Calaf, l'art de disfressar la veritat embellant les paraules ha acabat esdevenint un dels instruments més potents –amb el permís del tractament de la imatge– per distorsionar la realitat i manipular l'opinió pública, instrument que, a casa nostra, no ha passat pas de forma inadvertida. De fet, darrerament hem pogut observar com hi havia qui tractava de minimitzar –molt astutament i *lauredianament*– el nombre de persones disconformes amb el projecte de Naturlandia qualificant-los de “petits reductes”; com s'utilitzava la fórmula

“col·laboració amb un restaurador de la parròquia” per referir-se a l’“adjudicació encoberta d'exploració del restaurant de Conangle”; com s'emprava la paraula “prétec” per anomenar el “segon rescat financer amb fons públics de Naturlandia per 1,4 milions d'euros”; o com es descrivia com a “ajuda a una entitat esportiva” un aparent “tracte de favor” en el procés de concessió d'una subvenció.

I això no és tot. La realitat també es manipula quan s'anuncien els ingressos de Naturlandia recaptats tal cap de setmana –sempre un percentatge més elevat que en la mateixa temporada anterior– però no es fa públic quin és el cost diari d'obertura del parc. O quan es tergiversa la despesa comptabilitzant els reconduïts a banda per intentar fer quadrar els comptes. O quan s'al·ludeix sistemàticament a un suposat superàvit en el pressupost –que al final sempre acaba convertint-se en deficitari– evitant mencionar que el deute creix de forma incontrolada –6 milions en només dos anys de mandat– perquè les eventualitats es financen contra endeutament.

Qui deia, doncs, que corrien mals temps per a la lírica? Si en mans d'alguns, no havia estat mai tan amortitzada...